

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa D.W., K.A. i W.A.
przeciwko J.W.
o zachowek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 listopada 2016 r., opartej na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., pozwany J.W. uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które przedstawił w formie pytania:

„Czy w przypadku wydziedziczenia spadkobierców ustawowych (tutaj: dzieci), rozstrzygającą podstawą faktyczną do uznania wydziedziczenia za bezskuteczne i przyznania prawa do zachowku, może być okres relacji testatora ze spadkobiercami ustawowymi sprzed wielu lat (dzieciństwa) z pominięciem lub uznaniem za nieistotny (wieloletniego) okresu bezpośrednio sprzed

sporządzenia testamentu, kiedy to podstawy faktyczne co do wydziedziczenia zaistniały?".

Za przyjęciem skargi do rozpoznania ma przemawiać również jej oczywista zasadność. Zdaniem pozwanego, każda osoba obeznana z prawem uzna zaskarżony wyrok „za rażąco naruszający prawo i poprzez selektywną ocenę materiału dowodowego (z pominięciem wskazanym przy naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c.) nie rozpoznaniem istoty sprawy poprzez brak szczegółowego odniesienia się co do oceny słuszności podstaw wydziedziczenia powodów w okresie wskazanym w testamencie M.W. co powoduje w praktyce oczywiste naruszenie art. 1008 pkt 3 k.c. w zw. z art. 941 k.c. w zakresie w jakim skuteczność wydziedziczenia Sądy ad meriti oceniły w oparciu o okres nie objęty treścią testamentu".

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez stronę okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w tym przepisie.

Wykazanie przyczyny przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, poza sformułowaniem określonego problemu prawnego o charakter abstrakcyjnym, który wystąpił w sprawie, z powołaniem przepisów stanowiących źródło jego powstania, zaprezentowania stosownej jurydycznej argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych, a także świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu, a ponadto uzasadnienia, dlaczego jest ono „istotne” i wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r. CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13 niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań. Skarżący nie wykazał istnienia abstrakcyjnego i trudnego do rozstrzygnięcia problemu prawnego, który wymagałby uogólniającej wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Pytanie sformułowane przez skarżącego jest ściśle osadzone w konkretnych okolicznościach sprawy i zmierza jedynie do poddania kontroli stanowiska Sądu Apelacyjnego, które kwestionuje skarżący. Są to wywody właściwe dla uzasadnienia zarzutów kasacyjnych, a nie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) skarżący powinien przedstawić stosowną argumentację prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia wskazanych przez niego przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego wyroku oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, niepubl.). Uzasadnienie tej przesłanki powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi, przy uwzględnieniu, że nie jest rolą Sądu Najwyższego weryfikowanie prawidłowości faktycznej i prawnej podstawy prawomocnych orzeczeń sądowych.

Uzasadnienie wniosku pozwanego nie odpowiada określonym tak warunkom i sprowadza się do powtórzenia niektórych zarzutów skargi w zmodyfikowanej postaci. Skarżący nie przedstawił koniecznej przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. argumentacji prawnej, przekonującej o „oczywistej” zasadności wniesionego środka zaskarżenia.

Nie stwierdziwszy przyczyn, które uzasadniałyby przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

jw